తెలుగు కళా సమితి
(న్యూజెర్సీ)
చిన్న కథల పోటీలో
రు.200
గెలుపొందిన
రచన

వేగంగా వెడుతు న్న బస్‌లో కూర్చుని వెనక్కి వెళ్ళే చిన్న చిన్న ఊళ్ళను, చెట్లను, పొలాలను ఎంతో ఆసక్తిగా చూస్తున్న నాకు చిన్నపిల్లనైపోయిన అనుభూతి కలుగుతోంది. ఈ పరిసరాలు కొత్త కావడంతో నాకూ కిటికీ పక్కన కూర్చుని బయటికి చూడాలని వున్నా, నా పిల్లలు స్రవంతి, మారుతి నేను ఇంకా చిన్నదాన్ని కాను అని చెప్పక చెపుతూ కిటికీ ప్రక్కకి చేరారు.

వాళ్ళతో పోటీపడలేక కిటికీలో మంచి కనిపించినంత మేర చూస్తూ కూర్చున్నాను. ముగ్గురు కూర్చునే సీటు అది. నేను అర టిక్కెట్టు మనిషి[illegible] నా పక్కన కూర్చున్నది పిల్లలు కావడం[illegible] బాగా విశ్రాంతిగా కూర్చోగలిగాము. నా పక్కన మేము కాస్త సర్దుకు కూర్చుంటే ఇంకో మనిషికి కూడా సరిపడేంత చోటు వున్నది. బయలుదేరిన చోటే ఎక్కాము కాబట్టి బస్సు అంతా దాదాపు ఖాళీగానే వుంది.

నాకెందుకో బస్సు అలా ఖాళీగా వుంటే ఎంతో సంతోషం. క్రిక్కిరిసి జనం వున్నచోట వుండాలనిపించదు. బస్సయినా, సినిమా హాలు అయినా సగం పైన ఖాళీగా వుంటే బాగుండుననిపిస్తుంది. సినిమాకైతే అది వూరి నుండి వెళ్ళిపోయే ముందు వెళ్ళాలనివుంటుంది. బస్ మన ఇష్టం కాదు కదా. కానీ నా అదృష్టవశాత్తూ బస్ చాలా ఖాళీగా వుండడం నాకు చాలా సంతోషం కలిగించింది. ఫిబ్రవరి నెల అయినా ఇంకా ఎండలు ఎక్కువగా లేవు. పైగా పోతూవుంటే చల్లని గాలి. ప్రాణం హాయిగా వుంది. ఈ ప్రయాణం అనుకోకుండా చెయ్యవలసి వచ్చింది. నాకీ ప్రాంతాలకి రావడం ఇదే మొదటిసారి. నెల్లూరు నా అత్తవారి ఊరైనా నేనెప్పుడూ ఇటు వచ్చిన పాపాన పోలేదు. నేను పుట్టింది, పెరిగింది, ప్రస్తుతం వుంటున్నది హైదరాబాద్‌లోనే. శ్రీవారి ఉద్యోగం కూడా హైదరాబాద్‌లోనే కావడంతో నాకు ఇటు వచ్చే అవకాశం కలగలేదు. ఇప్పుడైనా నెల్లూరులో బావగారి కూతురి పెళ్ళికి వచ్చాము. పెళ్ళి అయిపోయినా మా ఆడపడుచు తన ఊరికి వస్తేకాని వీలుకాదని పట్టుపట్టింది. దాని ఫలితమే ఈ ప్రయాణం. ఆయన సెలవు లేదంటూ వెంటనే వెళ్ళిపోయినా, నేను, పిల్లలు ఈ పల్లెటూరికి రాక తప్పలేదు. ఎప్పుడూ సిటీ వాతావరణంలో తిరిగే నాకూ కాస్త మార్పు కావాలనిపించి వెంటనే ఒప్పుకున్నాను.

ఇప్పుడు తిరుగు ప్రయాణంలో వున్నాను. సాయంత్రానికి నెల్లూరు చేరిపోతాము కాబట్టి అక్కడి నుంచి రేపో, ఎల్లుండో హైదరాబాద్ వెళ్ళొచ్చు. నా ఆలోచనలకి అంతరాయం కలిగిస్తూ బస్సు ఆగింది. కాస్త పెద్ద ఊరే. ఓ

శ్రీపెట్ 'ఛబ్బీ'

అందాల చిన్నది.

[illegible] సంచీలలో దూర చిన్నపాటి సీసాలు మరియు వెంట [illegible] వెళ్ళ ముద్దయినవి. మీ సంచీలలో కారకుండా [illegible] ముద్దులొలికే, ముచ్చటైనవి. తరచుగా బయటకు పోయే వ్యక్తులకు వెంట తీసుకువెళ్ళ ½ లీటర్ ఛబ్బీ సీసాలు, చాలా అనుకూలమైనవి.

ఆహార స్వోమత అతి భద్రం, దుర్గంధం లేని, పగలని, లోపలి వస్తువులు కనబడే, తేలికయైన శ్రీపెట్ సీసాలు మరియు జాడీలను వుపయోగించుకోవటమే మహదానందదాయకం.

భరాయించగల గరిష్ఠ ఉష్ణోగ్రత : 60°C

SHRIRAM GROUP COMPANIES MADRAS

పెట్ ఇండస్ట్రియల్ కన్స్యూమర్
ప్యాకేజ్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్
మూకాంబికా కాంప్లెక్స్, థర్డ్ ఫ్లోర్,
4, లేడీ దేశికాచారి రోడ్డు,
(ప్రవేశం: సి.పి. రామస్వామి రోడ్డు),
మైలాపూరు, మద్రాసు 600 004.
ఫోను : 73768/74960/73038.

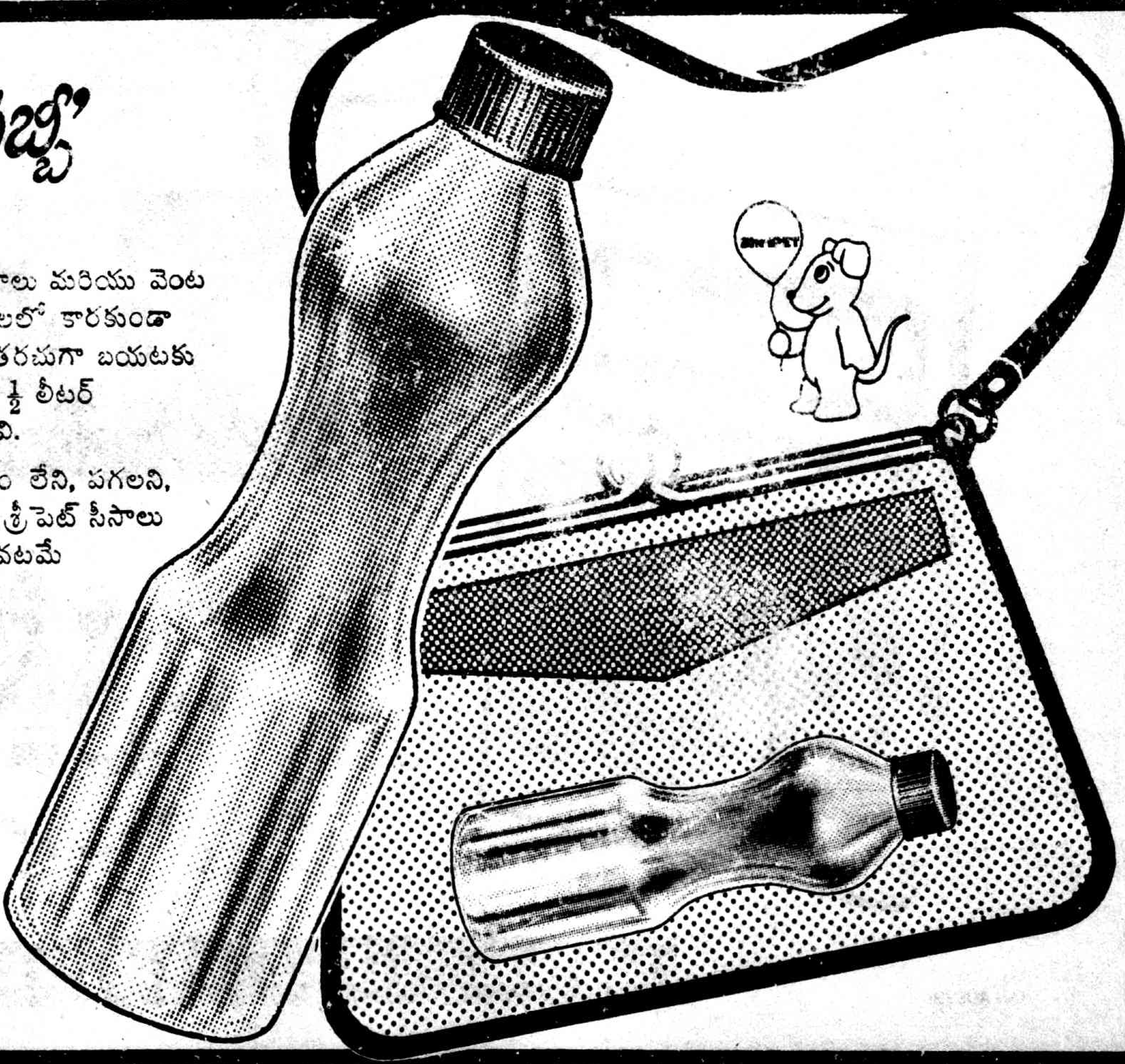

ADWAVE/PET/3830 TEL

స్వార్థం సంస్కారం = మనిషి

— మద్దాళి నిర్మల

సినిమా హాలు కూడా వుంది. కిటికీలోంచి చుట్టుపక్కల వున్న బోర్డులు చూశాను. 'సంగం' ఆట. ఈ ఊళ్ళో జనం బాగా ఎక్కారు ఎక్కడా ఊపిరి ఆడేందుకు సందు లేకుండా. సీట్లన్నీ నిండిపోయి ఇంకా చాలా మంది నిలబడిపోయారు. నా సీటు మీద ఎవరి దృష్టి అయినా పడుతుందేమోనని భయంతో బాగా విశ్రాంతిగా పరుచుకుని మరీ కూర్చున్నాను. అదృష్టవశాత్తూ నన్ను ఎవరూ జరగమని అడగలేదు. ఇదే హైదరాబాద్ సిటీ బస్ అయితే "జర సర్దుకో!" అంటూ మనని పక్కకి తోసి మరీ కూర్చుంటారు.

నా ముందు సీట్లో ముగ్గురూ మగవాళ్ళే. అది ఆడవాళ్ళ సీటు. నా పక్కన నలుగురు ఆడవాళ్ళు నిలబడి వున్నారు. వాళ్ళు కాస్త నీట్‌గానే వున్నారు. కానీ బస్‌లో మూడు వంతుల జనం పల్లెటూరివాళ్ళు. నాకో ఆలోచన వచ్చింది. ఈ నీట్‌గా వున్నవాళ్ళలో ఎవరికైనా నా సీటులో చోటిస్తే ఇంకెవరి దృష్టీ ఇటు పడదు కదా! మళ్ళీ ఎటువంటి మురికివాళ్ళైనా వచ్చి కూర్చుంటే ఇబ్బంది అయిపోతుంది అని. అయినా ఆ ప్రయత్నం నేనేమీ చేయలేదు. కండక్టరు వచ్చి నా ముందరి సీట్లోని మగవాళ్ళని లేపి ఆ నలుగురు ఆడవాళ్ళని కూర్చోపెట్టాడు. అమ్మయ్య, తృప్తిగా నిట్టూర్చాను.

ఈసారి బస్ ఆగినప్పుడు ఇద్దరు మగవాళ్ళు, ఒక ఆడ మనిషి ఎక్కారు. కండక్టరు వాళ్ళని లోపలికి పొమ్మని కసురుతున్నాడు. ఎలాగో తోసుకుంటూ వాళ్ళు లోపలికి వచ్చారు. ఆ అమ్మాయికి పాపం ఏదో జబ్బులాగా వుంది. ఊరికే వణికిపోతోంది. వయస్సు ముప్పై లోపు వుంటుంది. మనిషి ఓ మాదిరిగా వున్నా, అక్కడక్కడ చిరిగిన చీర ఆమె పేదరికాన్ని ఎత్తిచూపుతోంది. అయ్యో! పాపం. ఎవరైనా ఆమెకు కాస్త చోటు ఇవ్వకూడదా. ఎలా వణికిపోతూందో. ఆ ముందరి సీట్లో అబ్బాయి లేచి ఆమెకు సీటు ఇవ్వచ్చు కదా. ప్రక్కన వున్నది ఇద్దరూ ఆడవాళ్ళే కాబట్టి సరిపోతుంది. అయినా అతను లేవలేదు. ఆ అమ్మాయి ఎలాగో జరిగి, జరిగి నా ముందరి సీటు పక్కన వచ్చి నిలబడింది. చూస్తూ, చూస్తూ ఆమెకు నా ప్రక్కన కూర్చోపెట్టుకోవలన్పించలేదు. అందుకే కిటికీలో నుంచి బయటికి చూస్తున్నట్టు ఆమెని గమనించనట్టు నటిస్తూ కూర్చున్నాను. అయినా ఓరకంట ఆమె వంక చూస్తూనే వున్నాను.

మెల్లిగా ఆలోచనలు ముసిరాయి. ఇంతకు ముందు వాళ్ళు, వీళ్ళు ఆమెకి సీటు ఇవ్వకూడదా అని ఆలోచించానే కానీ ఆ పని నేనెందుకు చెయ్యలేకపోయాను? ఆమె వేషం, స్థితి చూస్తూ చూస్తూ నాలోని అహం ఆ పని చెయ్యనివ్వలేదు. బస్సులో అందరూ ఆమె వంక జాలిగా చూస్తున్నారే తప్ప ఎవరూ ఆమెకి సీటు చూపించలేదు, చివరికి కండక్టరు కూడా. అసలు టిక్కెట్టు డబ్బులైనా వున్నాయో, లేదో. ఇలాంటివాళ్ళు బస్సెందుకు ఎక్కుతారో. ఆమె వంటరిగానే ప్రయాణం చేస్తున్నట్టుంది.

చూస్తుండగానే ఆమె నా పక్కన వచ్చి నిలబడింది. మనిషి బాగా వణికిపోతోంది. చీర చిరుగులు పట్టినా శుభ్రంగానే వుంది. నేను వూహించినట్టు ఆమె మురికిగా లేదు. అయినా పేదరికం ఆమె తప్పు కాదు కదా! ఇక నాలోని సంస్కారం స్వార్థాన్ని తరిమేసింది. నాలోని అహాన్ని, ఇంకా నాలో మిగిలి వున్న సంస్కారం జయించి ఆమె అడగకపోయినా ఆమెకు నా చేత చోటు ఇప్పించింది. నేను ఆమెను పిలిచి మరీ కూర్చోమని చెప్పి కాస్త పక్కకి కూడా జరిగాను. ఆమె కళ్ళలో అప్పుడు మెరిసిన కృతజ్ఞతా భావాన్ని వర్ణించడానికి నా మాటలు చాలవేమో! అప్పుడు అన్పించింది ఈ పని ఇంకా ముందే చేసి వుండవలసింది అని. కండక్టరు దగ్గరికి రాగానే తాను వెళ్ళవలసిన వూరు పేరు చెప్పి పది రూపాయిల నోటు ఇచ్చింది వణికే చేత్తోనే. నిజంగా సిగ్గుపడ్డాను ఆమెను తప్పుగా అంచనా వేసినందుకు. ఇప్పుడు బస్‌లో అందరూ ఆమెని జాలిగా చూడడం మానేసి నా వేపు జాలిగా చూస్తున్నారు. ఆమె వంటి స్త్రీ నా వంటి నాగరికురాలి ప్రక్కన కూర్చున్నందుకు. అసలు ఎవరిది నాగరికత? నేనూ అందరి వంక సూటిగా చూశాను. వాళ్ళ కళ్ళలోని జాలికి నా తల వంగిపోలేదు. వాళ్ళు చెయ్యలేని పని నేను చేసి ఇంకా మనిషిగా మిగలగలిగినందుకు కాస్త గర్వంగా వాళ్ళ వంక చూశాను ఒక విధమైన తృప్తితో.